

ROMA MI AMOR

Opravdový příběh

Nahodilé prázdniny v Římě, co mi posvítily na cestu

Katy Yaksha

*Věnováno všem,
kdo se odváží vykročit za hlasem svého srdce,
zkoumat neznámé krajiny vně i uvnitř sebe,
protože tuší,
že jiný život by pro ně nebyl úplným.*

Předmluva

Jednou jsem si napsala takový seznam, abych nezapomněla na to, co je pro mě v životě nejdůležitější a co mě správnou cestou vede:

- 1. Dělej jen to, co tě ze srdce baví.*
- 2. V každém okamžiku.*
- 3. Řid' se svým srdcem a neposlouchej strašení, co z mozku proudí.
To, co v tobě vyvolává nepříjemné chvění, obavy a strach,
zkrátka není to pravé.*
- 4. To, co v tobě vyvolává spontánní radost, i když se to logice přičí,
je absolutně to pravé. A za tím jdi.*
- 5. Nenech se v rozhodujícím okamžiku mozkiem PŘEMLUVIT.
On totiž vystartuje a použije všechny možné zbraně, aby se tě pokusil
zmást a odvedl z tvé cesty. Z cesty tvého srdce.*
- 6. Poslouchej muziku, která tě inspiruje. Pořád.*
- 7. Sundej si ručník z umytých vlasů po méně, než čtyřech hodinách.*
- 8. Piš každý den. Aspoň chvíli. Delší nebo kratší. Delší i krátké příběhy
o tom, co tě zrovna inspiruje. Rozvíjej svou vášeň. Tak proměníš co
nevidět svůj sen ve svou novou realitu.*
- 9. Nevzdávej se svých snů, když si myslíš, že jimi někomu ublížíš.
Blbost! Ublížíš jedině tím, když své sny obětuješ. Ublížíš totiž sama
sobě a zároveň i osobě, pro kterou jsi svůj sen a sama sebe obětovala.
Protože se staneš někým, komu v srdci ani v očích žádná vášeň
neplápolá. A takový člověk je jak chodící mrtvola. Takový člověk,
logicky, nikoho šťastným neudělá.*
- 10. Když vidíš číslo deset, víš, že jednáš správně.*

Desítka

Také to tak máte, že když během dne zahlédnete několikrát „náhodně“ určité číslo, víte, že se věci v daný okamžik dějí správně?

Jako by to bylo potvrzení, razítko shora, říkájíc:

„Ano, pokračuj v tom, na čem zrovna pracuješ, na co myslíš, kudy kráčíš, je to to pravé.“ Nebo něco v tom smyslu.

Já to tak mám a moje číslo je *deset*.

Šťastná desítka. Číslo, které mě doprovází ode dne, kdy jsem se poprvé nadechla vzduchu na tomhle světě. Ty desítky mám rovnou dvě. Dva strážce, kteří mě neustále chrání a dohlížejí na mé kroky.

I dům, kam mě naši dovezli z porodnice, naše doma, neslo číslo *deset*. Tu číslici jsem si zkrátka nemohla neoblíbit.

Desítka pro mě symbolizuje celistvost, vyrovnanost a harmonii. Je pro mě jakýmsi poslem, mým dobrým znamením už od malička a dodnes jím zůstává.

Právě v těchto dnech jí kolem sebe často vídám. Mou spojenkyni v nových obdobích, poradkyni v oblasti všech riskantních rozhodnutí, mou jedinečnou detektorku správnosti mých pocitů. Přítelkyni na cestách na tomhle báječném světě, kulaté zeměkouli, co se s námi točí tak rychle, až se nám z toho občas hlava pěkně zamotá.

A nebo snad za to zvláštní motání hlavy a tak podobně nemůže vesmírná rychlost, ale něco docela jiného?

Něco, co se kolem nás jen mihne, chvíle okamžiku, jeden pohled... pár slov... a už ztrácíme půdu pod nohama... a zároveň jí nacházíme? *Kdo ví?*

Svět je plný zázraků, magie a kouzel, které nikdy nepochopíme, na která jsme příliš krátcí. Na které je náš mozek a veškeré naše myšlení absolutně nedostatečné.

A přeče...

Je tu někdo, nebo něco, co tyhle zázraky a kouzla dovede od prvního okamžiku stoprocentně odhalit. A taky pochopit.

Naše srdce.

I kdybychom se tisíckrát vzpírali, i kdybychom si milionkrát odpírali, hlas srdce nejde přeslechnout.

Můžete ho zabednit, můžete ho na nějakou dobu umlčet, ale stejně... Nikdo z nás není natolik silný, aby ho umlčel nadobro, aby nad ním snad chtěl zvítězit.

Protože to jednoduše nejde.

On je silnější, než všechny svaly na světě. Moudřejší, než všechny vědecké teorie a politické debaty. Je tím nejlíbivějším zvukem, jež každému z nás zkomponuje melodii přímo na tělo. Jedinečnou, originální, neopakovatelnou... Jen a jen pro nás.

Je naší fantazií a naším nejuvěrnějším přítelem. Je naším největším bohatstvím. Naším vším. Mapou. Rádčem. Pohovkou. Cestou. Ukazatelem na cestě. Světlem. Nejvyšší pravdou.

Partnerem, co k nám mluví jasně, tiše, nahlas, šeptem, řevem... jak je třeba...

Třeba znameními... A nebo taky čísly.

Třeba zrovna desítkou.

To si takhle jdete po ulici, zahloubáni do sebe a najednou jako by vám něco zvedlo oči. Podíváte se před sebe a zahlédnete dítě s *desítkou* na tričku. Nebo si poprvé všimnete značky u silnice omezující rychlost na *deset* kilometrů v hodině, kterou jste museli minout nejmíň tisíckrát, ale nikdy před tím jste si jí nevšimli.

Váš pohled padá všemi směry, kde se tohle magické číslo zrovna vyskytuje.

Někdo na to může docela určitě namítnout, že si to jen namlouvám, a že to všechno jsou jen docela obyčejné náhody.

Ale víte, jak to je... Život každého z nás se odvíjí od toho, čemu sami věříme.

Můžu se mýlit, to je jasné, ale jedno vím i přes to jistě:

Že mám i období, kdy se mi moje desítka ztratí z dohledu. Zkrátka se ty "náhodné" momenty nedějí.

Ne, že by muselo být hned něco špatně. Jen mám pocit, jako by život neplynul s přirozenou lehkostí a samozřejmostí, jako když kolem mě desítky vesele tančí a nenápadně proplouvají.

Když pak to magické číslo začnu vídat znovu, mám obrovskou radost, že se život stal zase kouzelným.

Každá desítka zazvoní v mém srdci štěstím.

Usměju se na ní a vyšlu jí svůj dík za to, že mě přiměla k zastavení a k tomu úsměvu. Za to, že na pár sekund stopla neustálý tok myšlenek v mé hlavě. Jednoduše za to, že mě vtáhla do přítomného okamžiku.

A pak také za to, co mi její tiché poselství šeptá:

„Připrav se, čeká tě vysněné dobrodružství.“

A takový moment se může zcela nečekaně přihodit třeba když se jen tak brouzdám neznámou ulicí a hlavou se mi prohánějí zcela přízemní myšlenky.

A nebo... když se zrovna procházím po Římě, kde jsem v tu dobu vůbec neměla být...

*P. S.: To, že zrovna tahle stránka má číslo deset, nebyl záměr, ale zkrátka to tak vyšlo. Není to kouzelné? Já sama jsem si toho všimla až při úplně finálním čtení knihy před jejím odesláním do tisku... právě TED... krásné znamení... a TED už vám ze srdce přeji kouzelné čtení...
K.*

Úvod

Řím.

Úžasné město, které se od mé první návštěvy, zhruba před *deseti* lety, nesmazatelně otisklo do mého srdce.

Jako pravá láska, na kterou nikdy nezapomenete.

Měl mi ten pocit už tehdy něco naznačit?

Nevím.

Vím jen to, že jsem stoprocentně věděla, že se vrátím.

A ne jednou. A ne jen na chvíli.

A pak také to, že jsem si ve městě mého srdce přála prožít mou osobní verzi Prázdnin v Římě.

Kdo by po tom nezatoužil?

Proměnit se spolu s půlnocí v černobílou Audrey Hepburn a nechat se unést kouzlem romantického města, zanést do scénáře tajných snů a přání?

Všechno je možné.

Vždyt' víme, jak to je...

Život každého z nás se odvíjí od toho, čemu sami ze srdce věříme.

Léto, 2015

Pravé věci, pravé situace, lidi i místa se nikdy neomrzí a nikdy jich nemáme dost.

A tak jsem znovu v Římě.

Moje přestupní stanice mezi návštěvou mé rodné vlasti a jihoitalským ostrovem Ischia, kde jsem několik posledních měsíců sbírala po kouscích inspiraci pro mou další knihu a mou další cestu. Kam jsem přicestovala na konci ledna tohoto roku s jednosměrnou letenkou a v domění, že zůstanu *jeden týden*.

Ale na tom jednom týdnu jsem netrvala. A tak se z týdne stalo několik měsíců úžasného dobrodružství. Poznávání cizího kousku země, nové řeči, nové kultury, lidí, městeček, pláží a v

neposlední řadě *sama sebe*.

Bylo to poprvé, kdy jsem vyrazila do světa *úplně sama*. Myslím tím na delší dobu. Bez kamarádky, bez přítele. *Do úplného neznáma*. Měla jsem strach a zároveň mě to neskutečně lákalo. Nejen z důvodu, že se octnu na místě, kde nic a nikoho neznám, ale tušila jsem, že tak má člověk jedinečnou možnost poznat sám sebe do hloubky.

Objevit nové dimenze toho, kým vlastně *je*. A co všechno *může*. *Vnímat, vytvořit, zažít*. Nikdy není stejné, když vyrazíte v doprovodu, v něčí společnosti. *“Nepustí” vás to tak daleko*.

Vyrazit o samotě je výzvou. Člověk je zkrátka sám a sám si také musí poradit a vystačit. Ale svět začne najednou fungovat kouzelným způsobem a do cesty vám jako na zavolanou staví přesně ty situace, náhody i lidi. Cokoliv, co zrovna potřebujete nebo o co zažádáte.

Vyrazila jsem z potřeby zažít něco *“naživo”*. *Něco nového, opravdového, dobrodružného, nepředvídatelného*.

Před tímto „výletem“ jsem už roky cestovala mezi životem na Baleárských ostrovech a rodnou vlastí. Ale jak jsem psala. Nikdy jsem se neodvážila úplně sama. Mé srdce po tom toužilo. A také jsem tehdy potřebovala najít odpovědi na určité záležitosti v mém životě, které jsem na místě, kde jsem tak trochu *“uvízla”*, už nedovedla vnímat jasně.

Když už nedokážeme vidět věci z nadhledu, je dobré vylézt na nejbližší vysoký kopec. A nebo odjet do cizí země. Obojí má stejný efekt. Rozsvítí se nám.

Nejsem velký nadšenec, co se týká lezení na kopce, za to mě moc baví cizí země. Zvolila jsem tedy cizí zemi. A onen odjezd o samotě a do neznáma na mě zapůsobil jako zázračný elixír. Našla jsem své odpovědi a kromě nich spoustu dalšího bonusem.

Kdo ve svém srdci cítí volání dalek, volání po objevování za hranicemi toho, co zná, měl by rozhodně vyrazit. A úplně nejlíp sám.

Život je nádhernou cestou a cestování je jako film. Úžasné scény, co vám běží neustále před očima. S rozdílem, že nesedíte v kině nebo doma na vyhrátém gauči, ale jste tam.

Jste přímo v ději. Jste dokonce hlavním hrdinou a celý děj toho nejúžasnějšího filmu, který jste kdy viděli, se točí jen kolem vás.

Když se vydáte na cestu vedenou hlasem srdce, na vaší hlavní a vlastní cestu, postupně se ve své roli začínáte příjemně zabydlovat. Odhazovat všechno, co vás omezuje. Všechno, co vám nesedí. Všechno, co nejste vy... předsudky, strach, nedostatek odvahy, nesmělost...

Žádné špatné kostýmy! Jen to nejlepší!

A krok za krokem se dostáváte k tomu, kým doopravdy jste.

Takže je to víc jak půl roku, kdy se rozhlížím po novém světě a moc se mi to líbí.

Někdy se cítím sama a někdy zase vůbec ne. Ale ani v jednom okamžiku bych neměnila.

Cesty vedené hlasem srdce jsou dobrodružné. Vedou nás přes krásné louky a někdy i skrze trošičku temnější lesy. A snad proto se ne každý odváží.

Ale víte co?

I ten nejtemnější les má svůj konec. A na tom konci se obvykle objeví pohádkově bohaté království a s ním třeba i Princezna. V mém případě snad raději Princ.

A navíc, jak jednou překročíte hranice, a tím nemyslím jen ty na mapě, ale jak jednou nahlédnete za hranice toho, co znáte a spatříte neomezený obzor, který se za zídou jistého a komfortního skrývá, pak už nikdy nezůstanete klidně sedět na vyhrátém gauči v teple pohodlného obývacího pokoje. Prostě to nejde.

Rozpomenete se totiž na to, že jste dostali dar života proto, aby jste se do toho obzoru neomezených možností rozběhli.

A objevovali, zkoumali, zkoušeli, ztráceli se a znovu se nacházeli. Radovali se, brečeli, smáli se, zuřili, překypovali nadšením a *byli št'astní*.

A nepřestali zkoušet. Najít to pravé. Nespokojit se kompromisem.

Nezastavit se u ničeho, co v nás nebudí stoprocentní nadšení. Co nám nezrychlí tep. Co nerozzáří naše oči a nerozbuší naše srdce.

Co v nás nevyvolá pocit, že život je nádherný. A že je to "ono".

A když se do něčeho pustíme a za čas to *přestane být ono*, nevadí. Vždyť od toho je tady cesta.

A tak, sláva všem cestám a všem objevitelům!

Věřte, že na každého vysněné konce temných lesů čekají. Jen za nimi musíme vykročit. Prodrat se i hustým křovím.

Poklad se ze země také nevykope sám. Musíme ho nejdřív objevit a pak se k němu propracovat.

Kousek po kousku... Kamínek za kamínkem...

Je to krásná práce, tohle kopání pokladu, i když se u ní člověk někdy pořádně zapotí.

Věřím, že vám tato kniha vykouzlí úsměv na tváři a rozproudí oheň ve vašem srdci. Inspiruje třeba k tomu sbalit pár věcí a bez dlouhého rozmýšlení vyrazit do magického Říma.

Provede mými postřehy a zákoutími, o kterých jste možná dosud neslyšeli. Pobaví a přiměje k zamyšlení nad vašimi touhami a sny. A povzbudí ve vykročení na cestu k objevení vašeho pokladu.

Kapitola jedna

8. červenec, 2015

Právě jsem se vrátila z čistě spontánní a nahodilé toulky městem, jemuž v mých očích není rovno.

Kouzelným a tajuplným Římem, který i dnes, v době mobilních telefonů a internetů a všeho, na co jen pomyslíte, dovede v mém srdci vyčarovat pocit, že se svět zastavil o pár stovek let na zpátek. *Jak příjemné.*

Hravě vás vtáhne mezi neuvěřitelné kulisy. Jeho vznešeností, jeho nenapodobitelnou velkolepostí, prostorem a smyslem pro umění. Také nerovností a nestejností. Zkrátka každým jediným kouskem, titěrným detailem.

Jsem naprosto unešená, povznesená, omráčená. *A znovu zamilovaná.*

Jestli ve mě něco dovede vyvolat pocit, že se chci aspoň na nějaký čas zastavit a setrvat, pak je to moře, láska a tohle město. Což je vlastně jedno jediné: *jednoduše láska*. Samozřejmě.

V případě Říma pak obzvlášť, když se na jevišti dne rozprostře tma a prozáří jí starobylé lucerny a měsíc.

Pak jsem naprosto ztracená a není mi pomoci.

Pak mi ani nevadilo, když jsem se ve dvě ráno vydala od Andělského mostu v opačném směru, než jsem potřebovala.

Byla jsem unavená a za celý den uchozená a tak mě na jeden malý moment napadlo, že mávnu na prvního taxíka, který kolem mě prosvíští.

Ale hned na to jsem zahlédla rozkvetlou růži a dokonce celý růžový keř pnoucí se vysoko do nebe po vybledlé oloupané fasádě jednoho z těch úžasných domů, ve kterém bych si přála bydlet a moje energie byla okamžitě zpátky. A ani deset taxíků,

ani sto, by mě nepřemluvílo k tak nezměrnému hříchu nevychutnat každický cenný moment ve městě snů.

A tak stojí za to i nějaký ten krok navíc. Vždycky. Kdo ví, na jakou růži můžeme narazit?

Rozhodně, kdo ještě nebyl v Římě, měl by se tam vypravit. Třeba jen na jednu kávu, u které složí nejkrásnější báseň i ten, kdo o poezii v životě ani neslyšel...

9. červenec, 2015

Budík jsem nařídila na 8.30, i když to znamenalo pouhé čtyři hodiny spánku. Když mám tentokrát v Římě k dispozici necelých dvacet čtyři hodin, nemůžu je nečinně prospat.

Jen co se vymotám na jednu z kouzelných úzkých uliček v Trastevere, zarostlou huňatým břechťanem a zalitou bílými paprsky ranního slunce, mé smysly jsou okamžitě svěží jako horský potůček. Na obličejí mi vykvete omámený úsměv a spolu s ním vyrazíme posnídat do blízké kavárny.

Vítají mě jako štamgasta, i přes to, že jsem se tu včera večer mihla poprvé na skleničku vychlazeného bílého vína. *Cítím se jako doma. V tom okamžiku se mi chce zapomenout na můj odpolední let a dělat, že o ničem nevím. Že přece patřím od nepaměti právě sem. Opřená pravým loktem o mramorový pult, na tváři se mi rozlévá milionový úsměv, zatímco čekám na své první ranní cappuccino.*

Pár metrů ode mě se o ten samý pult opírají tři dělníci, co si odskočili pro svou dávku kofeinu (kolikátou dnes?) a usmívají se na mě. Usmívám se taky. Nemůžu si pomoci. *Miluju Řím.*

A ano, vím, jsem naprosto bláznivá.

Po tom, co na talířku vyslídím i poslední drobeček úžasného

cornetta a vyškrábnu zbytek pěny báječného *cappuccina*, které chutná jako pravá láska, vydám se s hlavou v oblacích na procházku městem.

Beru to přes pěší most *Ponte sisto*, klenoucí se v úctyhodné výšce nad sebevědomou Tiberou.

Jen pár ulic. Zbývá mi 60 minut.

Procházím se beze spěchu. Radši se projdu jednou uličkou a zažiju každý detail. Každý maličký střípek, jako třeba... chůzi kolemjdoucích, švelení holubích křídel, odraz slunce na vybledlé fasádě, stíny domů rozprostřené po chodnicích zasypaných uschlým listím...

Posadím se na majestátní schody vedoucí k šumící fontáně a koukám. *Prostě sedím a civím.*

Ani mě nenapadne honit se za tím, abych do tak omezeného času vecpala všechno.

Proč taky? V restauraci si při jedné večeři také neobjednám kompletní nabídku z celého jídelního lístku. To bych taky mohla prasknout.

Tiše a pomalu vychutnávám a zkoumám každé římské sousto. Jak křehké. Jak skutečné. *Naprosto delikátní.*

V obchodě, který jsem čirou „náhodou“ objevila při mé včerejší (vlastně částečně i dnešní) noční toulce, si koupím boty připomínající doby gladiátorské.

Mám tak velkou radost, že málem spontánně obejmu pohledného prodavače a vrazím mu pusou. Ani ne tak proto, že se mi líbí (*opravdu*), ale zkrátka proto, že jsem si právě v Římě koupila báječné boty, prostě nejlepší boty na celém světě, které jsou určitě kouzelné a dovedou mě k nejednomu úžasnému překvapení.

“Mólto bello,” hodnotí spokojeně náš společný výběr sympatický muž s nádhernýma tmavýma očima a já si nové gladiátorky nechávám na nohou, abych v objetí Říma zůstala přeneseně i

po tom, co ho za chvíli opustím.

Do hotelu se vracím pro kufr a pak se společně kodrcáme dlážděnými uličkami napříč Trastevere na spoj, co mě doveze na letiště.

Ano, mohla bych samozřejmě nasednout na zastávce kousek od místa, kde jsem bydlela, jako by to udělal každý *normální člověk*, ale to jsem prostě *já*. O tolik radši vyměním pohodlnost za dalších milion zážitků, které mi věnuje procházka kouzelnými uličkami, i s "malým" závažím na kolečkách. Nové boty pyšně zdobí má chodila a cítím, že jsme tak nějak zvláště spřízněné. *Že by spřízněné duše?* Řím, já a mé gladiátorky. *Tenhle příběh jen tak neskončí*, šeptá mi cosi do vlasů.

Klap, klap..., odpovídají radostně gladiátorky s tajemným příslibem budoucích dobrodružství.

Podařilo se mi dokonce vyšetřit pár minut navíc a tak se s nadšením zastavuju na druhou snídani.

Autentické náměstí *San Calisto*, v srdci Trastevere, je jedním z vůbec nejautentičtějších míst v celém Římě.

Kulatý stůl vyneseny z terasy baru doprostřed samotného náměstí, okolo nějž dědové s napjatými výrazy v obličejích mastí karty (*je 11 dopoledne*) a auta, skútry projíždějící v těsné blízkosti, nebo nadšení turisté, co si potají kradou jejich momentky, je ani trochu nezajímají.

Naservíruju si druhou snídani k umakartovému stolku na terasu před bar. Pořád se usmívám a rozhlížím se kolem sebe jako holub.

Piccione! Volá jeden ze štamgastů, zatímco po holubovi vrhá zbytky nedojedené bagety. *Panino*.

Za malou chvíli se dozvídám, že pes, který pobíhá sem a tam mezi jednotlivými stoly, se jmenuje *Marco* (*tohle jméno je asi takový můj italský talisman, napadá mě okamžitě... k vysvětlení se*

dostanu později), a vzápětí se dávám do řeči s jedním z místních štamgastů.

Holohlavý opálený muž se vyptává, jak dlouho se v Římě zdržím? Po pravdě a velice nerada odpovídám, že:

“Jen jeden den, pro tentokrát.”

Muž dramaticky zalomí rukama vysoko nad svým lesklým temenem a zvolá do nebe:

"MAMMA MÍA! JEN JEDEN DEN V ŘÍMĚ!"

Trošku se leknu. *Zní to skoro jako hřích*. I pes Marco se ve svém zběsilém pobíhání zastavil a kouká na mě svými velkýma psíma očima jako by čekal kloudné vysvětlení.

“Ale,” odpovídám hbitě, abych zmírnila utrpení nás všech, *“je lepší jeden den, než nic.”*

"BRAVA!" reaguje holohlavý muž o poznání uvolněnějším tónem, načež se ho spontánně zeptám, jestli si ho můžu vyfotit. *Můžu*. Odezírám z postoje, který okamžitě zaujmul.

Muž vypnul hrud' a zadíval se do objektivu mého malého starého otlučeného telefonu s pravou římskou hrdostí.

Vyjde z toho nádherná fotka, která je nejlepším římským suvenýrem, jaký jsem si mohla přát.

Kam se hrabe návštěva Collossea! Tu nechte turistům!

Nejlepší věci objevíme tam, kde to nejméně čekáme.

Po té se s neznámým mužem i se psem Marcem chtě nechtě rozloučím a pak už opravdu odcházím.

Zavřete oči... odcházím...

Vytanula mi na mysl slavná fráze z úžasného černobílého českého filmu *Kristián*, jehož hlavní protagonista strádal celý měsíc peníze na to, aby si mohl užít jediný večer podle jeho snů.

Jen pro ten dnešní den... Jako by existoval jen dnešní den...

Velká pravda, kterou bychom se všichni (*a stále*) měli řídit.

A přesně tak jsem si tentokrát já připadala v Římě.

Jen pro ten dnešní den...

V trafice opodál si u pohledného prodavače zakoupím lístek na tramvaj a bělovlasý děda mě bez váhání chytne za loket a naviguje na zastávku, po které jsem se pídila.

Film končí.

Přes plátno se v mé fantazii pomalu začínají rozjíždět závěrečné titulky. Diváci si otírají slzy dojetí a po posledním titulku se přes celé plátno objeví velký nápis:

TO BE CONTINUED

A presto, Roma mi Amor!

Kapitola dvě

16. srpen, 2015

Mám sbaleno. Některé věci zůstanou u mé kamarádky a některé u mého kamaráda. Mé rodiny na Ischii. Mini ostrově vulkanického původu.

Těch věcí není moc. Naučila jsem se nehromadit a nekupovat zbytečné krámy. Když se často stěhujete, uvědomíte si, že čím míň věcí máte, tím snadněji se vám hýbe z místa na místo a jste mnohem svobodnější.

Nakonec, kolik toho ke šťastnému životu doopravdy potřebujeme?

Mám sbaleno to nejnnutnější. To, co by se mi v následujících dnech teoreticky mohlo hodit. Ostatně, všechno jsou to jen věci. A ty se, na rozdíl o věcí nehmotných, vždycky dají

nahradit. *Mohu tedy vyrazit.*

Ještě si nejsem úplně jistá tím, *kam odsud vlastně pojedou?*
Vím jen to, že *ted' odjet mám. Že zase nastal ten správný čas.*
Čas na změnu.

Ani nevím, jestli se sem chci na další delší dobu vrátit.

V tomto momentě toho už zase nevím víc.

Vím, že nic nevím...

Ha ha. Vypadá to, že jsem na dobré cestě. Báječné, jak se život točí v kruzích.

Vím, nevím, vím, nevím...

A dobré je, že nakonec zase nějak vždycky vím.

Jednou z variant, které mě v uplynulých dnech napadaly, bylo proslulé Nice.

Spojit výlet slavného Azurového pobřeží s návštěvou mé dobré kamarádky, která tam bydlí?

Vždycky jsme si měly hodně co říct a nejednou mě k sobě srdečně zvala. Jsme podobně nalazené duše. Není to špatný nápad. A ceny letenek jsou navíc velmi příznivé.

Ovšem jde o to, jestli je ted' Nice to, na co mám opravdu náladu? *Když toužím po zeleni a tichu...* Můžu se setkat na konci srpna v jedné z nejpulárnějších destinací v Evropě s klidnými kouty a ztratit se v náručí zeleně? *Asi ne.*

Dobře, Nice tedy nechám na jindy.

Napadá mě, že možná moc přemýšlím a kombinuju. A komplikuju.

Naše slavná logika!

Ven ty přivandrovalče! Kdo tě zval na můj večírek? Koukej se sebrat a opustit mé hravé království! Pusť sem místo sebe radši srdce. A s ním spoustu světla, co posvítí mi jasně na cestu.

Další z variant bylo pobřežní město Bari na druhé straně Itálie.

Pět hodin jízdy vlakem napříč italským kontinentem?

Lákavá představa. Nové dobrodružství. Jako v Orient Expressu!
V tom vedru? A na konci cesty mě přivítá pobřeží s hlavou na hlavě?

Hm, asi taky ne.

Škrtla jsem další položku na mém pomyslném seznamu možných kandidátů té pravé destinace pro mou duši, i přes to, že Bari vypadalo na fotkách na mém oblíbeném Googlu opravdu nádherně.

Určitě se tam vypravím. Ale jindy. Mimo sezónu.

Další možnosti?

Florence se zastávkou v Perugii.

Ódy na Florencii slýchávám nějakou dobu ze všech možných koutů. O tom, jak je nádherná, jak je romantická a zkrátka, že jí musím navštívit.

To bych tedy měla. *Ted?*

Vyhledala jsem si na internetu možnosti ubytování a „náhodou“ jsem objevila nádherný pokojíček v historickém centru města. Schovaný v jedné malé uličce, ve které bych určitě po ránu objevila báječnou kavárnu, kde bych si dala cappuccino, cornetto a pozorovala místní rušný život. *Nádherná představa! Tohle se mi vážně líbí...*

Takže na pár dní Florence a pak Čechy?

Taky na pár dní, tak nějak zhruba.

Navštívit rodinu, pozdravit kamarády, projít se v pražských ulicích, posedět v mých oblíbených kavárnách, projet se na kole, ztratit se v té zeleni a tichu, vyřídit všechno potřebné, abych se zase mohla vydat na další cestu.

Kam?

Jak jsem psala, to v tomhle momentě *ještě nevím*. Učím se nenechat se tím znervóznit a soustředit se na každý přítomný okamžik. A na všechna znamení, která s sebou přináší.

Mám takový dojem, že možná právě proto mě ono *“nevím”* opět

navštívilo. Aby mě posílilo v zaměření se na *každé ted'* a v důvěře, že po *každém ted'* budu vědět, kam má můj další krok přesně vést.

Takže Perugia a Florencie? Týden v Toskánsku?

Už jsem málem klikla na "potvrdit" v objednávacím formuláři ubytování v mém kouzelném pokojíku v historickém srdci Florencie, ale něco mě zastavilo.

Pocit. Intuice...

ŘÍM.

I když jsem už v Římě byla a vím, že Itálie skýtá tolik pokladů k objevení, že na ně celý život nestačí, můj vnitřní hlas mi najednou zcela nelogicky napověděl, *že to jediné a to nejspřávnější, co mám právě ted' udělat, je jet do Říma.*

I přes to, že se tam pravděpodobně neztratím v náruči zeleně a v objetí harmonického klidu.

Jenže to jsou ty věci. Kdy si vymyslíme, že něco bude takhle, a pak najednou dostaneme úplně opačné vnuknutí. Vnuknutí, nad kterým kroutíme hlavou a vůbec ho nechápeme.

A právě v takovém momentě si můžeme být stoprocentně jistí, že to je to pravé.

Logika si může lecos vymyslet, ale srdce mluví vždycky pravdu.

Ostatně, v srpnu jsem v Římě ještě nebyla.

Takže to nakonec bude i nové.

Poslechnu srdce, ale nechám si trošku logiky.

Řím na jednu noc. Jako jsem to udělala v červenci, když jsem letěla domů na krátkou návštěvu. Jeden den a jedna noc v Římě a pak do Prahy a z té co nejdřív na jih Čech, odkud pocházím, do klidu té zeleně.

Ano, to je přesně ono.

Výborný plán, řekla jsem si spokojeně, a na místo malebného

ubytování ve Florencii jsem si zaboookovala hotel na jednu noc v mém milovaném *Trastevere* a koupila letenku na čtvrtek, do kterého se probudím za pouhé čtyři dny od teď!

Následujících pár kroků je jasných a ty další se jistě včas z mlhy také vynoří.

S dobrým pocitem a s vědomím, že mi zbývá posledních pár dní na ostrově, pro tentokrát, jsem se z kavárny, kde jsem právě rozhodla o své blízké budoucnosti, vydala rovnou na pláž.

A po setmění sama na večeri.

Kapitola tři

Téhož dne později večer...

Sedím v obyčejné restauraci za velkou pláží v *Ischia Porto*. Čekám na své slavnostní jídlo před odjezdem do Říma a upíjím výborné místní bílé víno. *Soukromá oslava.*

Na sobě mám šaty od kamarádky. Mají hodně vysoký rozparek na boku a myslím, že si je na sebe můžu obléct jedině tady. Mezi modely, které se na Ischii v létě běžně nosí, se tyhle šaty ztratí. Nemám na sobě ani jeden flitr, ani kus zlata nebo jiného drahého kovu. *Jsem ještě dost konzervativní.* Dokonce nemám ani kramfleky nebo platformu, nejlépe též celou flitrovanou.

Restaurant - pub, jak hlásá název tohoto místa. Plastové židle, nad hlavou zářivka, za zády hejno dětí z Neapole. *Je 23:00.*

Restaurace se nachází v typické uličce s otlučenými domky. Na chodníku se povaluje písek z pláže. Z balkonů visí prádlo a před

vchody sedí na plastových nebo jiných židlích celé rodiny, které si místní apartamenty pronajímají na letní měsíce.

Neuvěřitelná podívána.

Když jejich improvizované venkovní obýváky po večerech mívám, po cestě z pláže, zkoumavě si mě prohlížejí všechny páry tmavých očí. Jsem divným individuem, co se místo povinné večerní mísy špaget radši kochá pohledem na hvězdné nebe. Snažím se vždycky našlapovat co nejtížeji a dělat, že tam vlastně vůbec nejsem.

Kromě neapolských rodin tady často vídám vrásčité rybáře. Ta velká pláž je na jejich počest pojmenovaná *Spiaggia dei pescatori/Pláž rybářů*. Dodnes můžete v zátocě vidět zaparkované malé dřevěné lod'ky, se kterými se rybáři vydávají dnes a denně na moře. *Včera, dnes i zítra. Před sto lety, za sto let.* Jsou věci, kterých se čas nedotýká. Plyne okolo nich a jediným důkazem, že se tady mihnul, jsou oloupané fasády domů, jež kdysi zářily novým nátěrem.

Před pár dny jsem si sedla na jedno podvečerní cappuccino do baru kousek odsud. Jmenuje se *Bar dei Amici/Bar u kamarádů*. A pár těch rybářů jsem tam viděla.

Jeden, nápadně podobný slavnému herci Morganu Freemanovi, akorát o něco starší a s méně zuby, ale s úsměvem stejně oslnivým, přišel dokonce bos. Bylo horko a *Morgan* bydlí zřejmě pár metrů odsud. Boty netřeba.

Posadil se k jednomu z venkovních plastových červených stolků, zapálil si cigaretu a jen tak koukal před sebe. V obličejí ošlehaném slunečními paprsky a prosoleném mořskou solí se mu rozprostíral naprostý klid a absolutní bytí *v tady a teď*.

A myslím, že můžu s naprostou jistotou říct, že o nějaké meditaci nebo prospěšnosti pravidelného cvičení yogy tenhle zenový muž v životě neslyšel.

Jsem zpátky v *Restaurant – pubu*.

Děti hulákají z plných plic a nikdo si toho nevšímá. Z nedalekého baru sem skrze křik dětí zaznívá populární melodie z 80. let. Na terase před restaurací se jako obsluha vystřídala celá rodina. Několik generací.

Po mé levici sedí na zaparkovaném skútru starší žena a telefonuje. Skútr jí s největší pravděpodobností nepatří. Už víckrát jsem si tady všimla, že zaparkované skruútry slouží ostrovanům místo laviček. Nikdo nic nenamítá. Nikdo se ničemu nediví.

Zevnitř prosté restaurace, nad jejímž vchodem bliká jakási pofiderní tabule s nápisem *FORZA NAPOLI*, doznívá k až k mému stolku nenapodobitelný zvuk fotbalového utkání.

O chvíli později na skútru sedí ženy dvě a povídají si jako v obýváku. Kolem mého stolku s papírovým ubrusem, který se vzdouvá v příjemném vánku, prošla před chvílí jiná žena, odhaduji na věk okolo šedesátky. Měla na sobě obeplé mini šaty z úpletu s maskáčovým vzorem a velkým křížem provedeným z flitrů zlaté barvy rozprostírajícího se přes její bujně poprsí. Vykračovala si naprosto sebevědomě. Myslím, že hledala zaběhnuté dítě, jednoho z tlouštíků, kopajících do míče na přilehlém prostranství.

Skupinky dětí, ve věku zhruba od okamžiku, kdy je dítě schopno stát na vlastních, aby kamarádům stačilo, tu běžně potkáte i ve dvě ráno. *Bez doprovodu rodičů.*

Po létě stráveném na tomto ostrově, se ničemu nedivím. Bydlet alespoň chvíli v blízkosti Neapole vám otevře obzory, o kterých jste neměli nejmenší tušení.

Jak odlišné jsou kouty naší země, stejně jako kouty našich duší, a to nemusíme cestovat nijak daleko.

Čekám na talíř *špaget vongole*. Původně jsem měla v plánu dát si

salát.

Tyto dny si libuju v čerstvé stravě. Nechává energii proudit. Ale plány občas nefungují a jsou nahrazeny spontánními rozhodnutími vedenými intuicí.

Dnes mi má moudrá přítelkyně intuice poradila *špagety*. Bez námitek jsem poslechla. Navíc se na nějakou dobu z ostrova vzdám. Není lepší příležitosti dát si špagety, než právě teď.

Aneb kdy, když ne teď? Platí nejen ve výběru toho, co dnes povečeřím.

Když mi další člen rodiny, kterého jsem tu ještě nezahlédla, donesl voňavou pochoutku, byla jsem už pořádně vyhládlá. Bez otálení jsem se pustila do jídla.

Raw strava a čistá proudící energie se požitím prvního sousta ztratily v pocitu naprosté blaženosti. Bylo to jednoduše *božské*. V tu chvíli mi nevadila ani jinak tolik protivná neúctná zářivka, ani plastové židle a dokonce ani řev dětí, které mi běhaly div ne po stole. To všechno v tom okamžiku přestalo existovat.

Když jsem si potom nechávala doznívat chutě a blažené pocity u sklenky vína, přesunul mě starý pán, který mou večeři možná připravoval, od mého stolku o kousek blíže ke zvuku televize.

„*Venku je moc větrno,*“ pravil starostlivě.

Slunečník se mi nebezpečně kýval nad hlavou a tak jsem se bez smlouvání přemístila.

Debata na skútru před restaurací stále pokračuje a fotbalové utkání vrcholí. *Jsem v Itálii*. Nedá se to přehlédnout, ani přeslechnout. Nezaměnitelné všudypřítomné detaily.

Je půlnoc.

Nejvyšší čas vyrazit, než se sama sebou nechám přemluvit k ochutnání místního dezertu.

Po ulici se trousí skupinky oflitrovaných párů (ano, i muži) s kočárky. *Děti nejeví známky únavy*. Skupina kolem skútru se stále rozrůstá. Začíná být pěkně rušno. Víno je dopité. S

přibývajícími hodinami řev dětí sílí. A stále žádná napomenutí.
FORZA NAPOLI!

Z útrob malé restaurace se vynořují další a další nové tváře. Někdo rovná ubrusy, někdo skládá slunečníky, jiný čistí popelníky. *Jsem zmatená.* Nevím, komu mám říct o účet. Tak si tu dál píšu a nenápadně valím oči.

Nakonec mi účtenku donese 10-ti letá holčička v ostře růžovém tričku s nápisem:

FOLLOW YOUR HEART.

Znamení můžeme vidět na každém kroku.

Může to být náhoda? A existuje vůbec nějaká náhoda?

Zastávám názor, že existuje všechno, čemu jsme ochotní věřit.

Já věřím tomu, že náhoda neexistuje.

Dnes jsem si podle hlasu srdce zvolila cestu do Říma.

Kapitola čtyři

18. srpen, 2015

Poslední večer na Ischii před odjezdem.

Zastavila jsem se na jedno půlnoční cappuccino. Ráda piju kávu i v noci. Dobře se u ní píše a tvoří.

Ovšem v inspirativním prostředí.

Scéna z předešlého večera a mnoha dalších se opakuje.

Řvoucí děti, dospělí si ničeho nevšímají, místo toho koukají do svých mobilních telefonů.

A já mám toho všeho nějak dost.

Ale možná je to jednoduše tím, že jsem tu příliš dlouho?

Nebo tím, že jsem příliš dlouho na něco čekala?

Proč se občas necháme oblbnout sami sebou a zasekneme se na cestě, i když víme, že lepší by bylo pohnout se a pak se klidně vrátit?

Ale hlavně na nic nečekat.

Nevím.

Vím, nevím, vím, nevím...

Někdy si připadám, přes to všechno, co jsem se naučila a zase zapoměla, jako ten blbej křeček v kolečku... *Běží běží... a pořád mu to nedochází... Stačí udělat jediný krok. Ven z kolečka. Řešení je mnohem jednodušší, než se zdá.*

Přesně tak. *Čas na změnu.*

Přehoupla se půlnoc a je tu nový den.

Den, kdy opouštím Ischii. Tentokrát nevím, na jak dlouho.

Konečně mi došlo, že čekat na *cokoliv* nebo spíš na *kohokoliv*, je blbost.

Jestli má někdo jít v životě s námi, pak půjde. *Neříkala jsem to snad?* Opakování matka moudrosti. Však já si to jednou zapamatuju!

Následovat svůj život. Plynout s ním. A věřit. Ve sny. V lásku. V kouzla a zázraky.

Můžeme jít jediňě dopředu. Kam nás naše srdce táhne.

Kapitola pět

19. srpen, 2015

Řím.

Od první minuty, co jsem vystoupila na nádraží Termini, se cítím skvěle. Přehlnutá Ischie a divoká Neapol mi zůstaly za zády. Ulice tu voní a lidé chodí pomalu.

Mé vysněné dobrodružství v Římě... Už bylo na čase. *Zůstanu tady?* Co mě to hned napadá?!

Sedím na prvním cappuccinu ve městě ještě dřív než jsem se stačila ubytovat.

Když jsem ráno stála na palubě trajektu ve směru Neapol, nemohla jsem se dočkat, až se loď odrazí od břehu. *Zvláště naléhavý pocit.*

Jako když mám poměrně velký odrost na vlasech, které si nechávám barvit na blond. Pořád je to dobré, cítím se fajn a pak se jednoho dne probudím a musím s tím *okamžitě něco udělat.*

To samé se mi stalo ze dne na den s tím kouzelným ostrovem, jež se během posledních týdnů proměnil v mnoha místech v hlučný lunapark. Neapol jsem opouštěla stejně kvapně. Jindy by mi nevadilo zdržet se v nějaké kavárně a pozorovat místní život. Dnes ne. *Dnes jen pryč.*

Nabyla jsem dojmu, že se potřebuju přesvědčit, jestli jsou lidé jinde jiní, nebo jestli i zbytek světa zachvátila šílená vlna zlatých a stříbrných obeplých šatů s obrovskými číslicemi na obrovských hrudích, nebezpečně se houpající obří zlaté kruhy v uších, nevkusné boty a ještě nevkusnější doplňky. Všeho moc. Na ženách i na mužích.

Kam se poděla věhlasná italská elegance a přirozený šarm?

Srpnové ulice zaplavené nevkusem a mnohdy i nehezky

nakynutými těly mě připravily o klidný spánek a ani blízkost moře v tomhle případě nezabrala.

Může za to snad nehynoucí láska k tradicím? Pizza a špagety na denním pořádku? Nedostatek pohybu?

Možná. Snad. Nejspíš.

A nebo jsem jednoduše potřebovala změnu. A to, co se dělo zvenčí, mě ke změně zlehka a potom pěkně zhurta postrkovalo.

Když to nejde jemně, Vesmír něco vymyslí.

Ale, říkám si, ty zlaté upnuté šaty nošené na ostrém denním světle s nehranou hrdostí si vtipálek Vesmír mohl odpustit...

Snad jsem tentokrát nebyla tak zabeďněná?

Nebo snad byla?

Vracím se ze svých úvah zpátky do Říma lahodícím mému zraku i momentálnímu rozpoložení mé duše od chvíle, kdy jsem došlápla na perón.

Od vedlejšího stolku ke mě jemně zaznívá rozhovor dvou římských kamarádek. Zaslechla jsem něco o Bali a o józe. Okamžitě mám chuť si k těm úžasným ženám oděným do vkusných šatů přisednout a uskrávat v jejich lahodné společnosti ze svého prvního římského šálku cappuccina. *Balzám na duši.*

Po cestě do této kavárny, která se nachází na samotném okraji Trastevere, jsem z mostu klenoucím se nad ostrovem zasazeným do proudu řeky, zahlédla letní kino. Na ulicích byl minimální provoz a chodníky zely prázdnotou. Tak poklidně dýchající Řím jsem ještě nezažila. Nálada vznášející se ve vzduchu byla téměř nadpřirozená.

A jakási síla, jež měla onu omamnou náladu na svědomí, mě prostřednictvím samotného města vybídla k jedinému:

“Nasaj mé kouzlo... Teď, když mě máš celý jen a jen pro sebe... Příležitost, která se neopakuje...”

Tichá zpráva zašlelela v korunách vysokých stromů lemuujících koryto řeky, když jsem se na konci mostu zastavila.

Nenápadně pomrkávám po sympatických Římankách a snad si přeju nalézt ve střípcích jejich rozhovoru nějaké znamení. Nebo spíš odpověď na jednu *zcela spontánní a zcela bláznivou myšlenku*, která se už notnou chvíli prohání v mé poblouzněné mysli.

I když to jediné, co bych teď doopravdy *měla udělat*, je jít se ubytovat a užít si naplno svůj další *jediný den* (mamma mia, jen jeden den!) v tomhle nádherném městě plném kouzel.

A nebo...

Zrušit zítřejší let a nechat se pozvat do náruče věčného města šeptající o neobyčejném dobrodružství? Nechat se unést klidným tempem, kterým právě teď a ne jindy okouzluující Řím plyne?

... zní ona báječně vzrušující myšlenka, jež se třepotá v mém žaludku jako motýlí křídla a vyvolává pocit velmi blízký tomu, když jste se právě zamilovali a jste v tom až po uši.

Jako já.

Já a Řím.

Láska na první pohled. Pouto, které jen tak nic nerozdělí. Kolikrát jsem si představovala, že se tady zastavím?

Tak proč si nedopřát trochu dobrodružství? Právě teď. Žádné teď se neopakuje. Proč ne teď, když právě teď to mohu udělat?

Proč si nedovolit tak trochu ztratit hlavu v jednom z nejbáječnějších měst na světě?

Proč neposlechnout hlas srdce, který *právě teď* zcela jasně velí:

“Zvedni telefon a udělej to!”

Kapitola šest

Poslouchat hlas vlastního srdce místo logiky se vyplácí.

Napsala jsem tolikrát a tolikrát zopakovala. Druhým i sama sobě.

A taky dnes.

Právě teď jsem si na zcela nelogickém základě jakéhosi vnitřního našeptávání změnila datum mé původně zítřejší letenky.

Úžasné. Báječné. K nezaplacení!

Jsem stále v oné kavárně, kde to všechno začalo. Vedle stolku se krčí můj kufr a kouká vyplašeně. Chudák, vůbec netuší, co se děje. A ani on, ani já v tuhle chvíli nevíme, kde budeme bydlet od zítřka po následující *celý týden*.

Ale to *právě teď* není vůbec důležité. To vyřeším později.

Hlavní je, že odsud zítra *nejedu*. Místo toho se půjdu toulat a objevovat báječná zákoutí a pak si sednu třeba sem nebo do jakékoli jiné kavárny a budu pozorovat, jak ladně plyne život v srpnovém Římě. A nenápadně odchyťávat všechna znamení, kterými mi mé srdce spolu s intuicí dláždí pravou cestičku.

Nevím přesně, co tu na mě čeká, co se bude dít, ale už teď můžu s jistotou říct, že se mi právě povedla jedna z nejbáječnějších bláznivých věcí v životě.

Ještě krátce zauvažuji, protože to zkrátka lidský mozek dělá, že mi to mohlo dojít dřív a mohla jsem si *rovnou* zabobookovat celý týden v Římě a nemusela jsem platit za posunutí letu.

Ale hned na to si připomenu, že k některým rozhodnutím potřebujeme dojít skrze lekce. A většinou jen ukázková bývá zadarmo. Tu mám tedy podle všeho za sebou. Aspoň má můj výlet větší příchut' dobrodružství.

A neříkala jsem snad, že další kroky se určitě vynoří z mlhy v ten pravý

čas?

Má nová, z mlhy spontánně vynořená realita, tedy zní:

Zůstávám v Římě místo jednoho dne celý jeden týden!

Můj známý z baru na náměstí *San Calisto* by ze mě měl radost.

Tentokrát by nemusel spílat mě a nebesům za to, že věčnému městu věnuju pouze jeden den.

Za jeden týden se toho dá stihnout daleko víc.

Kolikrát daleko víc, než si vůbec dovedeme představit...

Je něco kolem třetí hodiny odpoledne. Sedím ve stínu u kavárenského stolku, teplota je velmi příjemná. Modrá obloha se mi klene nad poblázněnou hlavou a okolo mě se rozprostírají nezaměnitelné kulisy malebné římské čtvrti Trastevere.

Mám před sebou asi milion šálek kávy, nespočet natoulaných kilometrů a nekonečno vzrušujících objevů. *Jak jsem šťastná, že jsem to udělala!*

Jestli mě ještě před chvílí tížily jakékoliv myšlenky na jakékoliv osoby nebo situace, ty jsou momentálně tak daleko, že vlastně přestaly existovat. Nadobro. Nebo aspoň pro tuto chvíli. *Pro ten dnešní den...*

Můj hotel *na tuto noc* se nachází nedaleko odsud, v kouzelné *Via Riari*.

Dlouhá *tichá* dlážděná ulička s mnoha zdmi porostlými břečťanem, s klokotající fontánkou, kde si určitě načepuju ledovou římskou vodu, zázračný elixír. Ulička je schovaná jen kousíček od rušnější části Trastevere.

Bydlela jsem tam v červenci. Jednoduché pokoje s výhledem do rozlehlé zahrady, která se rozprostírá za budovou hotelu. Nečekaná oáza v centru města. Ráno vás budí sluneční paprsky a ptačí zpěv.

A mám dokonce nápad, kam bych se teoreticky *mohla* přestěhovat od zítřka na můj spontánní římský týden. A vím,

že to půjdu zařídit do té kouzelné zahrady. A už *ted'* nějakým zvláštním způsobem *taky* vím, že to klapne.

Jakmile se rozhodneme poslechnout hlas srdce, věci začnou přirozeně plynout. Sládat se bez úsilí jako barevné puzzle. Dílek k dílku a vy jen žasnete nad obrazem, který se vám objevuje před očima a plní přesně to, co jste si tolik přáli. Zažít, zaslechnout, uvidět, ucítit.

A slibuju, že do téhle kavárny budu chodit celý týden psát. Jak jsem si tolikrát představovala... *Psát v ulicích Říma...*

Jak málo nás někdy dělí od splněných přání.

Třeba jedno cappuccino a jeden spontánně posunutý let.